

Homilija biskupa Franje Komarice povodom 12. Nacionalnog susreta štovatelja Božjega milosrđa

Homilija u euharistijskome slavlju povodom 12. nacionalnog susreta štovatelja Božjega milosrđa
u Nacionalnome svetištu Majke Božje Bistričke

U svetoj jubilejskoj godini 2025, 18. listopada u 11 sati

1.

Draga moja braćo i sestre u Kristu Spasitelju cijeloga ljudskoga roda, vi ovdje mnogobrojni nazočni u ovom svetištu, a i vi mnogobrojniji koji nas gledate putem Laudato TV ili slušate preko Radio Marije, Marija Bistrica.

Na početku Mise sam vam rekao da smo mi ovdje danas na svojevrsnoj duhovnoj obnovi, godišnjoj, zajedničkoj. Zato želimo također uzeti to kao temelj našeg zajedničkog razmišljanja: što želimo s ovom duhovnom obnovom za sebe uraditi i za svoj zajednički budući rad u Crkvi kojoj pripadamo i u društvu u kojem živimo i za koje smo zaduženi. Kao članovi Kristove Crkve susrećemo se u posljednje vrijeme s privatnim objavama u kojima Spasitelj Isus Krist poziva odabrane duše da proslave Boga u njegovoj osobito izraženoj odlici, Njegovu milosrđu, i da prošire među ljudima pobožnost prema tome Božjem milosrđu, koje svi mi trebamo, i svaki čovjek. Takva jedna od Isusa odabrana duša jest i svetica o kojoj je danas riječ, sveta redovnica Faustina Kowalska.

Naše, Vaše, i moje zajedno s vama, ovogodišnje tradicionalno hodočašće, izdaleka i izbliza, u ovo svima nama drago nacionalno Gospino svetište u povodu 120. obljetnice rođenja ove svetice sv.

Faustine Kowalske, u povodu 90. obljetnice objave Krunice Božjega milosrđa i u povodu 25. obljetnice proglašenja svetom trebalo bi biti dokaz da svi mi ozbiljno shvaćamo našu životnu zadaću. A koja je to naša životna zadaća? Da obdareni Božjim darovima koje imamo i koje ne smijemo zaniijekati i omalovažavati pomognemo u našoj Crkvi i u našem Društvu u „reevangeliziranju“, ponovnom evangeliziranju površne i nezainteresirane kršćanske braće i sestara, ali i drugih ljudi oko sebe, i da svojim riječima i svojim životom svjedočimo u Kristovoj Crkvi i našem društvu milosrđe, kao odraz Božjega milosrđa, koje nam nudi sam Isus Krist po ovoj svetici iz novije povijesti Crkve, po svetoj redovnici Faustini.

2.

Ovo je naše današnje hodočašće u jubilejskoj svetoj godini koja se u cijeloj Crkvi odvija pod geslom „Hodočasnici nade“. I mi isto tako želimo biti, kao druga naša kršćanska braća i sestre u vjeri, u današnjoj hodočasničkoj procesiji svjesni da nismo sami i da se ne trebamo osjećati sami i usamljeni. Ni danas ali ni inače u životu. Jer toliki drugi mole za nas, misle na nas i žrtvuju se za nas. Mi to ni ne znamo, ali Bog zna. Povezani smo jedni s drugima, usklađeni u zajedničkim koracima, zaokupljeni smo istim mislima i molitvama, s pogledom zajedničkim usmjerenim na Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga Spasitelja, našega i cijeloga svijeta, cijelog ljudskog roda. Mi znademo i treba da znademo cilj ne samo našega današnjeg hodočašća nego i cijelog našeg životnog hodočasničkog putovanja. Sadržaji našeg i današnjeg hodočašća i našega hodočasničkog životnog puta može se sažeti u jednu sadržajnu molitvenu rečenicu starozavjetnih hodočasnika u njihov sveti grad Jeruzalem prigodom njihovih najvećih svetkovina. Dio te rečenice smo mi kao svoj molitveni poklik izgovarali malo prije u službi riječi današnje liturgije. Ta rečenica glasi: „Zahvaljujte Gospodinu jer je dobar, jer je vječna ljubav Njegova.“ Naša je zadaća *zahvaljivati*. Jer sve što jesmo i što imamo smo dobili od našega Stvoritelja i Spasitelja. Riječi zahvaljivanja Bogu izriču vjeru u dobroga, milosrdnoga Boga, čija je ljubav prema njegovom ljubljenom stvorenju, čovjeku, vječna, neupitna i neopoziva. Zato je potpuno opravdano i potrebno da to Božje ljubljeno stvorenje, tj. čovjek, trajno Bogu zahvaljuje i da Boga hvali, i u svoje ime i u ime svih drugih stvorova na zemlji. I ovo naše današnje vjerničko molitveno zborovanje prožeto je i treba biti prožeto našim osobnim i zajedničkim višestrukim zahvaljivanjem. Najprije trebamo zahvaljivati za Božji dar našega zajedništva s Njime, zatim za dar našega međusobnog zajedništva, a onda osobito za dar zajedništva s članovima proslavljene Crkve, tj. sa svetcima, i konkretno sa svetom redovnicom Faustinom Kowalskom, suvremenim apostolom Božjega milosrđa kako ćemo domalo čuti. Sv. Faustinu u Crkvu danas opravdano nazivaju „tajnicom Božjega milosrđa“. Veliki sveti Papa Ivan Pavao II. koji ju je proglasio blaženom a onda i svetom nazvao ju je u molitvi koju mnogi od nas znademo i često je izgovaramo „Božjim darom našem vremenu“. Božjim darom našem vremenu, darom osobito za cijelu Crkvu Kristovu. Živjela je samo 33 godine, godinu dana duže nego njezin suvremenik iz naših krajeva, blaženi, ako Bog da uskoro i sveti Ivan Merz, apostol i zaštitnik vas, katoličkih laika, osobito mladih.

3.

Rođena je ova svetica, Faustina, prije 120 godina, 1905., kao Poljakinja u malom mjestu Glogowiec, blizu velikoga grada Łódźa u središnjoj Poljskoj, tada okupiranoj. Na krštenju je dobila ime Helena. Bila je treće od desetero djece siromašne obitelji Stanislava i Marijane Kowalske. Majka Marijana

je posvjedočila mnogo godina kasnije da je bila odabrana i najbolja od djece. Poziv u redovnički stalež i život, osjetila je već u sedmoj godini svog života, kada je po prvi put čula Božji glas u svojoj duši, odnosno poziv na savršeniji život. Kada je Helena imala 20 godina stupila je u redovničku družbu Gospe od Milosrđa. U toj je družbi proživjela trinaest godina, boraveći po želji njezinih redovničkih poglavara u više samostanskih zajednica u Poljskoj i u susjednoj državi, u Litvi. Obavljala je poslove kuharice, vrtlarice i vratarice. Kuharice, vrtlarice i vratarice. Više je godina pobolijevala. Nakon duge patnje umrla je od tada neizlječive bolesti tuberkuloze, 5. listopada 1938., uoči strašnog Drugoga svjetskog rata. Rekao sam na početku propovijedi da mi danas ovim hodočašćem posebno zahvaljujemo Bogu za dar zajedništva s Njime, dar zajedništva s Crkvom i ljudskim rodom, a osobito za dar zajedništva s Njegovom izabranicom, Njegovim darom za cijelu Crkvu, sv. Faustinom. U čemu je izvanredno milosno Božje djelovanje u ovoj svetici i po njoj u cijeloj Crkvi, što se proširilo po čitavoj Crkvi, osobito u posljednja tri desetljeća, nakon što je proglašena blaženom i svetom? Da vas podsjetim na ono što vi, više-manje znadete. Ali je dobro da se podsjetimo. Bog je sv. Faustini dao brojne darove. Evo koje. Dao joj je dar u prostoru i vremenu udaljene vizije, osobito vizije umirućih grješnika. Dao joj je dar čitanja ljudskih srdaca. Dao joj dar kontemplacije, tj. dubokog poniranja u bit promatranja osoba i stvari. Zatim dar promatranja sebe i događanja oko nje. I dao joj je dar mističnih zaruka s Isusom Kristom, što je vrhunac ljudskog sjedinjenja na zemlji s Vječnim Bogom.

4.

Isus je osobno sv. Faustinu nadahnuo i zadužio da navijesti i približi ljudima, cijelom ljudskom rodu, Božju beskrajnu ljubav. Božju beskrajnu ljubav; (To bi trebala biti i naša zadaća da i mi naviještamo ljudima da je Bog ljubav i da mi vjerujemo u ljubav, da smo i mi obasjani ljubavlju i da imamo u sebi ljubav i da širimo oko sebe ljubav.) Božje neizmjereno milosrđe, te da ljude potakne da imaju povjerenja u Boga a milosrdno srce prema ljudima, prema svojim bližnjima, ma tko to bio. Dao joj je naputke za nove oblike štovanja Božjega milosrđa. Najprije po već dobro poznatoj i u mnogim krajevima svijeta raširenoj slici Božjega milosrđa, Milosrdnog Isusa, s poticajnim riječima pri dnu slike „Isuse, uzdam se u Tebe“. Po svjedočenju sv. Faustine, Isus osobno je tražio da se naslika baš ovakva slika, kakvoga Ga je vidjela, kako iz Njegovoga Srca izlaze dvije zrake, crvena i blijeda. One označavaju Krv i Vodu, koje su prema svjedočenju sv. Ivana, apostola i evanđeliste, u njegovu Evanđelju, poglavlje 19, potekle kad je vojnik kopljem probio Srce Isusovo, dok je Isus visio na križu. Te se zrake šire i razlijevaju na cijeli svijet, dakle i ti i ja, svi smo mi obasjani tim zrakama. Isus je sv. Faustini također rekao: „Moj pogled s te slike je moj pogled s križa, na sve vas na cijeli svijet.“ Gledajte dobro tu sliku, ne samo ovdje, nego i kod kuće. Uvjeren sam da je svi imate kod kuće. Sveta je Faustina u svom dragocjenom, jedinstvenom i dobro poznatom Dnevniku zapisala kako joj je Isus izričito rekao i ovo: „Obećavam da se duša koja bude štovala ovu sliku, neće izgubiti. Obećavam toj duši pobjedu nad neprijateljima tu na zemlji, a osobito u času smrti.“

Drage sestre i braćo u Milosrdnom Kristu i Spasitelju, ne može čovjek pojedinac, ni udruga ni zajednice, manje ili veće poput naroda, pa ni cijeli ljudski rod, naći sigurniji i utješniji izlaz i svjetlo nade u sadašnjim aktualnim društvenim, političkim pa i vjerskim previranjima, zbunjenostima i zdvajanjima nego što može, odnosno mogu naći u beskrajnom Božjem milosrđu. Tu dragocjenu istinu koje nam je samo Nebo dalo i objavilo baš u ovo naše vrijeme u kojem živimo, treba imati na pameti svaki istinski Kristov vjernik. Tko pred svojim očima ima ovu upečatljivu sliku Milosrdnog

Isusa, s jasnim i umirujućim riječima „Isuse, uzdam se u Tebe“ – za njega nema takve životne tame u kojoj bi se on zauvijek izgubio, jer će on uvijek naći svjetlo i sigurni izlaz. „Gospodin je moja snaga, Gospodin je moja pjesma“, čuli smo maloprije u uvodnom dijelu psalma. To svjetlo i taj izlaz je Milosrdni Isus, Krist i Spasitelj naš i cijeloga ljudskoga roda. Kako vam je sigurno poznato, Isus je svetu redovnicu Faustinu izabrao i poslao Crkvi i cijelomu čovječanstvu s jasnom misijom da svetopisamsku istinu i poruku o Božjoj milosrdnoj ljubavi prema čovjeku posvjedoči među ljudima, svojim riječima, svojim djelima te svojom molitvom, svojim trpljenjem i svojim životom. Isus je i konkretizirao sadržaj toga svoga naloga i poruke svetoj Faustini. Osim već spomenutom slikom i potpisanim riječima ispod slike, još i s obavezom uvođenja za cijelu Crkvu svetkovine Božjega milosrđa u prvu nedjelju nakon Uskrsa. Zatim s Krunicom Božjega milosrđa, sa Satom milosrđa i konačno sa širenjem Božjega milosrđa. Širenjem Božjega milosrđa.

5.

Ove se godine, na tome ćemo se sada zadržati, kako je poznato, navršilo se 90 godina kako je Isus redovnici s. Faustini, dok je živjela u svom samostanu u gradu Vilnius, u Litvi, dao novi zadatak. Isus joj je rekao, a ona je zapisala: „Molit ćeš sa svojim susestrama, za se i za cijeli svijet.“ Bilo je to na Duhove, 9. lipnja 1935. godine. Ta se objava odnosila ne samo na njezinu redovničku zajednicu nego na zajednicu štovatelja Božjega milosrđa, na pokret nazvan „Faustinum“, prema imenu redovnice sv. Faustine. Taj se je pokret proširio po cijelomu svijetu. A onda je uslijedio novi milosni događaj. Milosrdni Isus daje redovnici Faustini, kao posebnu molitvu za ublažavanje Božjega gnjeva nad brojnim odlutalim članovima i Crkve i ljudskoga roda. Dao joj je Kronicu Božjega milosrđa. Kronicu Božjega milosrđa. Dao joj je velika obećanja povezana s pouzdanim moljenjem ove krunice, u duhu pouzdanja u Božje milosrđe i vršenja djela milosrđa prema svojim bližnjima. Ukratko ću vas sada podsjetiti kako je s tim započelo. Bio je 13. rujna 1935. godine. Prije 90 godina i 5 tjedana, točno! Sestra Faustina je opet imala viđenje. O tome je u svome Dnevniku ovako zapisala: „Vidjela sam Anđela, izvršitelja Božjega gnjeva. Bio je u svijetloj odjeći, lice mu je sjalo, oblak mu pod nogama. Iz oblaka su sijevale munje do njegovih ruku, a onda iz njegovih ruku izlazile te napokon doticale zemlju. Kada sam vidjela taj znak gnjeva Božjega koji je imao zadesiti zemlju, a osobito jedan grad, počela sam moliti Anđela da pričeka malo i da će se svijet okrenuti vršenju pokore. Ipak moja molitva nije bila ništa u usporedbi s gnjevom Božjim. U tom sam trenutku vidjela Presveto Trojstvo. Njegova uzvišenost potpuno me je zahvatila i nisam se usudila ponoviti svoju prošnju. A onda sam u duši osjetila moć Isusove milosti koja se nastanila u meni. Čim sam postala svjesna ove milosti odmah sam bila odvedena pred prijestolje Božje. (...) Počela sam moliti Boga za svijet riječima koje sam u nutrini slušala. Dok sam tako molila vidjela sam nemoć Anđela. Nije mogao ispuniti pravednu kaznu koja je odgovarala grijesima. Takvom se nutarnjom snagom nikada ranije nisam molila kao tada. Riječi kojima sam molila Boga su sljedeće: *'Vječni Oče, prikazujem Ti Tijelo i Krv, Dušu i Božanstvo preljubljenoga Sina Tvojega, Gospodina našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za grijehe naše i cijeloga svijeta; po Njegovoj pregorkoj muc, budi milosrdan nama i cijelomu svijetu.'*“ Sljedećeg dana, 14. rujna 1935., čula je s. Faustina pri ulasku u samostansku kapelicu, ove riječi: „*Koliko god puta uđeš u kapelicu, izmoli odmah tu molitvu koju sam te jučer naučio. Ovo je molitva za ublaženje mogega gnjeva, molit ćeš je devet dana na običnoj krunici na sljedeći način: najprije izmoli jedan Očenaš, Zdravomarijo i Vjerujem u Boga..., a potom ćeš na zrcima „Očenaša“ moliti sljedeće: 'Vječni Oče', i tako dalje, a na mala zrnca: „Po Njegovoj pregorkoj*

muci, budi milosrdan nama i cijelomu svijetu.' Na kraju ćeš izmoliti triput ove riječi: 'Sveti Bože, Sveti jaki Bože, Sveti besmrtni Bože, smiluj se nama i cijelomu svijetu.'" (Dn 474- 476)

Jednom drugom prigodom Spasitelj je rekao sv. Faustini: Ti ćeš pripremiti svijet za moj konačni dolazak. Ovo je znak za posljednja vremena, nakon toga će uslijediti Dan pravednosti. Moli krunicu milosrđa kako sam te poučio. Onaj koji ju moli bit će trajno tijekom života okružen velikim milosrđem a osobito u svome smrtnome času." Još nekoliko sljedećih ukazanja Isus je rekao ovo, mističarki sv. Faustini koje se velike milosti mogu izmoliti revnom molitvom krunice Božjega milosrđa. Njome se može tražiti sve što je u skladu s Njegovom svetom voljom, a posebno su obećanja bila za umiruće. Dovoljno je jednom izmoliti s vjerom tu molitvu Krunice kraj umiruće osobe, da ona dobije milost dobre i lijepe smrti, bez straha i jeze. Sestra je zapisala i ove riječi koje joj je Isus rekao. „Svaku dušu branit ću u času smrti kao svoju čast i primit će oprost. Kada se ova krunica moli uz umirućega, ublažava se Božji gnjev i neizmjereno milosrđe obuhvaća dušu.“ Kakve utješne riječi. Također joj je Isus rekao a ona zapisala: „Makar bio i najokorjeliji grješnik, ako samo jednom izmoli ovu krunicu imat će pristup milostima mogega beskrajnog milosrđa.“ Isto tako je rekao neka prenese svećenicima da oni umirućima preporučuju molitvu krunice milosrđa kao posljednje sredstvo spasenja. Krunicu treba moliti u duhu vjere u Boga, s nadom, ljubavlju, poniznošću, kajući se i za svoje grijehе. Isus je naglasio: „Želim da cijeli svijet upozna moje milosrđe. Ja želim udijeliti neizmjerne milosti onima koji se uzdaju u moje milosrđe.“ Kako ovo zvuči utješno uprovo u ovo naše vrijeme kada imamo tolikih zdvojnih, toliko očajnih, tolikih izbezumljenih, tolikih koji dižu ruke na sebe.

6.

I slika Milosrdnog Isusa i Krunica Božjega milosrđa i molitve zabilježene u dragocjenom Dnevniku sv. Faustine brzo su se širile, ne samo po Poljskoj, nego, zahvaljujući brojnim prognanicima Poljacima, katolicima izbjeglicama iz Poljske pred fašizmom i komunizmom tijekom Drugoga svjetskog rata i u poratnim komunističkim godinama, također po mnogim europskim i izvan europskim zemljama. Radi cjelovite povijesne istine treba spomenuti još jednu činjenicu, da je službeno vodstvo Crkve u duhu svoje ustaljene, višestoljetne prakse bilo, nakon preminuća s. Faustine bilo kroz nekoliko desetljeća suzdržano, a i podozrivo prema cjelokupnom sadržaju svih Isusovih poruka, za koje je ona dobila u zadatak da ih objavi cijelomu svijetu. Imamo danas sličan slučaj i sa našim Međugorjem. Tek pri kraju pontifikata pape Pavla VI., u proljeće 1978. godine službeno je uklonjena od strane nadležne Kongregacije u Rimu dotadašnja zabrana širenja poruka iz Dnevnika sestre Faustine. Izborom krakovskoga nadbiskupa Karola Wojtyły za papu Ivana Pavla II. ujesen te iste godine, počeo je sasvim novi pristup sadržaju poruke ove jednostavne poljske redovnice, koja je godinama, tako se izrazio Papa o njoj, bila jedna od nas. Kad je sestru Faustinu proglašavao blaženom u Rimu 18. travnja 1993. godine papa je Ivan Pavao II. pozvao sve članove Crkve da hvale i zahvaljuju Bogu i citirao riječi iz njezina Dnevnika. Za velika djela koja je On učinio i koja i dalje čini u srcima ljudi, koji zahvaljujući svjedočanstvu i porukama s. Faustine, sada blažene, otkrivaju neizmjernu dubinu Božjega milosrđa. Papa je tom prigodom rekao i ovo: „Njezino poslanje traje i dalje i donosi iznenađujuće plodove. Na koji predivan način njena pobožnost Milosrdnom Isusu utire sebi put u svijetu i pridobiva tolika ljudska srca! To je nesumnjivo znak vremena – znak našeg 20. stoljeća. Znak ovog stoljeća na izmaku, uz dostignuća koja su višestruko nadmašila prethodne epohe, uključujući u sebi i duboku zabrinutost za

budućnost. Gdje će svijet pronaći spas i svjetlo nade ako ne u Božjem milosrđu?“, rekao je Papa. „Hvala Ti blažena sestro Faustino što si podsjetila svijet na veliku, veličanstvenu, uzvišenu tajnu Nebeskoga Oca koju čovjek i svijet danas trebaju tako nužno.“ Tako je tada govorio papa.

7.

Poruku o Božjem milosrđu sadržanu u Dnevniku sv. Faustine, sveti je papa Ivan Pavao II. predao cijeloj Crkvi i svijetu na početku ovog tisućljeća u povijesti Crkve, kada je blaženu Faustinu proglasio svetom, 30. travnja 2000. Za tad svetu sestru Faustinu tada je rekao: „Isus te izabrao da cijelom svijetu naviještaš Njegovo nedokučivo milosrđe. Citirao je tada u svojoj propovijedi Isusove riječi iz Dnevnika sv. Faustine: „Čovječanstvo neće naći mira dok se s pouzdanjem ne obrati mome milosrđu.“ Papa je pozvao sve katolike ali i sve druge ljude da upoznaju istinsko Božje lice, ali također i lice samoga čovjeka, Božjeg miljenika. Isti je papa, Ivan Pavao II., cijeli svijet posvetio Božjemu milosrđu. Zaželio je da se Isusova poruka koju je On predao redovnici Faustini, a zapisanu u njezinu Dnevniku, širi po svemu svijetu i ispuni što veći broj ljudskih srdaca. Naglašavao je papa sv. Ivan Pavao II. kako će svijet samo u Božjem milosrđu naći mir, a čovjek istinsku sreću.

I njegov nasljednik, papa Benedikt XVI. isticao je kako je ova poruka o Božjemu milosrđu, zahvaljujući svojoj dubokoj snazi, neophodna našem vremenu koje proživljava velike okrutnosti i širenje ideologija protivnih ljudskoj duši, te da ona u sebi nosi kršćansku radost.

Nasljednik pape Benedikta, papa Franjo je cijelu 2016. godinu proglasio za izvanrednu svetu godinu Božjega milosrđa. Najavljujući tu svetu godinu on je u svom apostolskom pismu *Misericordia vultus (Lice milosrđa)* naglasio između ostalog i ovo: „Neka do svih vjernika i nevjernika i onih koji su udaljeni od vjere dopre balzam milosrđa kao znak Božjega kraljevstva već prisutna među nama. Milosrđe je posljednji i najveći čin kojim Bog nama dolazi u susret. Ono je temeljni zakon koji prebiva u srcu svake osobe kada gleda iskrenim očima brata čovjeka kojega susreće na svom životnom putu“, riječi su pape Franje.

8.

Evo drage sestre i braćo, dragi štovatelji Božjega milosrđa, svima nam je u sjećanju godina Božjega milosrđa koju smo proslavljali sa cijelom Crkvom po odredbi tadašnjega pape Franje. Mnoga su naša braća i sestre u vjeri tijekom te jubilarne godine zadobili brojene milosti, duhovne preobrazbe, sigurnost i jakost u nošenju vlastitoga križa, u hodu za Kristom prema vječnoj domovini, u Nebu.

Dopustite mi da i ovom prigodom izrazim dobrom Bogu veliku zahvalnost, osobnu, što sam te godine Božjega milosrđa, Njegovom pomoći, dobivenom preko tada meni nepoznatih ljudi, mogao nabaviti i, zajedno s braćom župnicima, postaviti u svakoj župnoj crkvi, te u brojnim filijalnim crkvama moje biskupije veliku sliku Milosrdnoga Isusa. Svim smo obiteljima u biskupiji tada pribavili i podijelili sliku Milosrdnog Isusa za zid njihovoga doma, odnosno stana, zajedno s molitvom posvete svijeta Božjemu milosrđu kako bi ukućani trajno bili poticani na molitvu Milosrdnom Isusu, na obnavljanje pouzdanja u Božje milosrđe, na molitvu za obraćenje i spasenje cijelog svijeta i činjenje djela milosrđa. Također sam službeno potaknuo sve članove svoje biskupije da po mogućnosti u 15 sati ili u neko drugo doba dana, svakodnevno izmole Kronicu Božjeg milosrđa. Osobno sam zahvalan Božjoj dobroti da je u mojoj donedavnoj biskupiji, u ratu nasilno,

nepopravljivo uništenoj, iskorjenjivanjem miroljubivih njezinih članova, nikla i stasala nova redovnička zajednica, Misionarke Božjega milosrđa. U totalno uništenoj, ali od Boga ne zaboravljenoj, drevnoj župi Sasina kod Sanskog Mosta. Zahvalan sam dobromu i milosrdnom Bogu da je tim redovnicama tamo uspjele pokrenuti cijeli, kako se to kaže „komšiluk“, i nekatolike koji su preko njih upoznali Božje milosrđe. One svojim životom, djelima milosrđa potiču i nekatolike, i muslimane, i pravoslavce: „Voli nas sve Bog. Svi smo mi Božja djeca.“ A posebno mi je drago da su sestre uspjele nabaviti u Krakovu, u samostanu gdje počiva Svetičino tijelo, relikviju sv. Faustine, i izložene su u ponovno izgrađenoj župnoj crkvi, na mjestu one u ratu porušene.

Sve su to milosni darovi Božji, meni, ali ne samo meni već i ljudima oko mene, koji su tamo živjeli i koji žive. Štovanje Božjega milosrđa koje se osobito širi u posljednja tri desetljeća na sve strane svijeta, zaslužuje u svakom pogledu poštovanje i prihvaćanje, jer je ono nadopuna već ranije raširenog štovanja Presvetog Srca Isusova i Prečistog Srca Marijina. Štovanje Božjega milosrđa odgovara aktualnom stanju čovječanstva, ljudskog roda i ima za cilj učvrstiti u svijetu pravi mir, istiniti i pravi, pravedni mir. Ne onaj mir koji nameću ovozemaljski silnici. Za tim pravim mirom čezne svako ljudsko srce. Ono ujedno doprinosi ponovno buđenju povjerenja u Božju pomoć, a zdravi preduvjet za tu Božju pomoć je nada. A nada je vrlina, nada je krepost koja je u današnjim životnim poteškoćama, tjeskobama i nesigurnostima tako potrebna. Nada je još više potrebna da bi se zadobio vječni život. Tamo je osiguran vječni život.

Štovanje Božjega milosrđa doprinosi također – a ovo je važno da znamo – i obraćenju grešnika, nevjernika i krivovjeraca koji se uplašeni veličinom i opterećeni težinom vlastitih grijeha, odnosno osjeća krivnje, često boje Božje pravde. Pod utjecajem svoga razmišljanja o Božjem milosrđu, kojega su preko promicatelja toga milosrđa upoznali, oni se mogu lakše i radije približiti onome koji pruža milosrđe, Milosrdnom Bogu odnosno Milosrdnom Isusu. O obraćenju okorjelih grješnika ili nevjernika se lako možemo osvjedočiti, jer se o slučajevima obraćenja može saznati iz brojnih vijesti sa sve četiri svijeta, a i i mnogi ste od vas vjerujem doživjeli takve slučajeve na veliku radost, ne samo obraćenika nego i vas osobno.

9.

Zahvaljujem vam, drage sestre i braćo što se trudite oko Vaše osobnog štovanja Božjeg milosrđa i oko širenja toga milosrđa u vašoj životnoj sredini. Također što činite djela milosrđa, osobito prema onima koji čeznu za Milosrđem Božjim i ljudskim. Time ujedno doprinosite na učinkovit način duhovnom dobru vaših susjeda koji su nepoučeni u vjeri ili su u njoj ohladili. Dosad što ste uradili, sigurno je to urodilo mnogim dobrim djelima, plodovima među našim sunarodnjacima, kako se to u zadnje vrijeme prepoznaje po brojnim aktivnostima i brojnim grupama i još brojnijim pojedincima, našega vjernoga naroda, ovdje u Hrvatskoj ali i u Bosni i Hercegovini te po našim brojnim katoličkim misijama u brojnim zemljama u Europi i izvan Europe. Molim Boga za vas da uvijek budete svjesni kako ste svi pozvani svakodnevno usrdno moliti Milosrdnoga Boga na ove nakane, da se po pregorkoj Muci Isusovoj smiluje nama i cijelomu svijetu. Da se što veći broj naših sunarodnjaka i suvremenika potrebnih Božjega milosrđa i ubuduće otvara djelovanju Duha Svetoga te da dožive radost i mir u svojim srcima i da osjete duhovnu potporu i sami činiti djela milosrđa, na što sve nas ljude potiče Milosrdni Isus riječima: „Budite i vi milosrdni, kao što je Otac vaš milosrdan“. Stoga zajedno želim i ja ubuduće vapiti Bogu da Njegovo milosrđe upoznaju i prihvate svi naši sunarodnjaci i svi naši suvremenici. I ujedno zazivati na sve vas, štovatelje i

širitelje Božjega milosrđa, Božji blagoslov i Božje milosrđe, po zagovoru Bezgrješne Djevice Bogorodice Marije, Majke Milosrđa i Majke Crkve, i dakako po zagovoru svete redovnice Faustine, svetice Božjega milosrđa. Milosrdni nas Bog sada mило promatra i raduje se što smo se mi ovdje u Njegovo ime okupili, kako smo pjevali na početku Mise, „od sva četiri vjetra“, sa svih strana ove zemlje i šire. Hajdemo sad zajedno pjesmom izraziti našu vjeru u njegovo milosrđe i naš vjernički optimizam glede učinkovitosti Njegova milosrđa i među nama i mnogima oko nas. Pjevajmo sada zajedno! Vjerujem da svi znadete, pjesmu naših vjernih predaka: *Milosrđe Tvoje veće, nego moje (naše) sve krivine, Tvoja milost pustit neće, skrušen grješnik da pogine*. Amen. Aleluja!